

Neděle 20.5.2007 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

„Které přikázání je první ze všech? Ježíš odpověděl: „První je toto: „Slyš, Izraeli, Hospodin, Bůh náš, jest jediný Pán; miluj Hospodina, svého Boha, z celého svého srdce, z celé své duše, z celé své mysli a z celé své síly!“ Druhé je toto: „Miluj svého bližního jako sám sebe!“ Většího přikázání nad tato dvě není.“
(Mk 12, 28-34)

Při pohledu na svět kolem nás vidíme, že zde něco důležitého chybí. Chybí mravní normy, vzorce jednání a příklady lidí, kteří podle těchto norem žijí. V našem světě chybí pravidla, která by většina lidí uznávala jako důležitá a závazná. Lidé se dnes neptají, jestli žijí správně. Jednoduše žijí tak, jak jim to vyhovuje. Problém našeho světa - to je jeden problém. Bez víry v Boha se to nezmění. - Při pohledu na křesťany vidíme, že zde taky něco chybí: opravdovost. Minulou neděli jsem u 5. přikázání pověděl, že osobní vztah k Bohu je pro život člověka tím základním a nejdůležitějším. Žádný jiný vztah a nic jiného nemá na život člověka, na jeho charakter, na jeho postoje takový vliv, jako osobní víra v Boha a v Ježíše Krista. Dnešní text mluví o kvalitě, hloubce a opravdovosti tohoto vztahu.

1. Mnoho zájmů – málo radosti

V Ježíšově době bylo více lidí, kteří chtěli žít dobře a duchovně. Jeden z nich přichází za Ježíšem s otázkou, které přikázání je *největší*. Otázka, které z biblických přikázání je nejdůležitější, lidi tehdy hodně zaměstnávala. V židovstvu měli totiž kromě Desatera několik stovek různých zákazů, příkazů a nařízení. Z tohoto množství vybral Ježíš 2 přikázání a geniálním způsobem z nich vytvořil základní princip křesťanského života.

Toto *dvojpřikázání lásky* se dotýká samé podstaty křesťanského života: otázky věrohodnosti a celistvosti naší víry. Myslím, že jako křesťané hodně trpíme vnitřní rozpolceností a polovičatostí. Máme mnoho cílů, zájmů a koníčků! Chceme všechno stihnout, mnoho vědět, mnoho vidět, mnoho prožít a něco v životě dokázat. Máme nabitý program, a přesto nás to neuspokojuje. Děláme spoustu věcí, a málokterou pořádně! Neplatí to také o našem vztahu k Pánu Bohu? Bůh nám v Ježíši Kristu přichází na pomoc a ve své moudrosti nám vysvětluje, že to tak nemusí zůstat. Nepotřebujeme znát mnoho, abychom mohli žít s Bohem „naplno“. Potřebujeme vědět to podstatné: kam se máme vrátit, abychom obnovili svůj duchovní život.

2. Jediný Bůh – náš vztah k Němu

Křesťanská Bible slovy Božího Syna Ježíše Krista ukazuje na toho jediného, živého a svatého Boha. Říká nám o Něm, že je to náš Stvořitel, náš Otec a náš Zachránce. Proto je jediný, kterému patří naše úcta, čest, veškerá sláva, naše oddanost i láska. Nikdo jiný a nic jiného si nezaslouží nic podobného. První a důležitou otázkou našeho života je tedy znát, uctívat a milovat pravého a jediného Boha. Díky Ježíši Kristu se můžeme k Němu dostat, s Ním se setkat a Jemu začít důvěřovat. Celá řada z nás má za sebou zkušenost setkání s Bohem. Celá řada z nás v Něho uvěřila jako svého Otce a přijala ho v Ježíši Kristu za svého Pána. A stejně prožíváme období duchovní vyprahlosti, nemůžeme se vždy radovat a přešlapujeme na místě. V takových chvílích se musíme ptát, co děláme špatně, že nás život s Bohem neuspokojuje tak, jako dříve anebo tak, jak by měl? Je to vztah plný důvěry a odevzdání? Je to vztah, který ovlivňuje celý můj život, mé přemýšlení, každé mé důležité rozhodování? Má Bůh opravdu tak jedinečné postavení v mém životě, jak o tom mluví Pán Ježíš Kristus?

Existuje způsob, jak to můžeme zjistit. Udělejme si takový malý test, ale nejlépe doma, až k tomu budeme mít trochu klid. Většinou myslíme přes den na své úkoly, na práci, na starosti a problémy, které je třeba řešit. Ale když jsme sami a můžeme „vypnout“, má naše mysl možnost se vrátit k tomu, co je pro nás nejdůležitější. Dovolte tedy svým myšlenkám, aby se rozeběhly libovolným směrem a sledujte, kam až se dostanou. Na co nebo na koho myslíme, když nemusíme myslet na nic a nepotřebujeme nic řešit? Kam se dostanou naše myšlenky v takovém svobodném rozletu? (*příklad: kompas*)

Podobně jako ručička kompasu mohou během dne naše myšlenky tékat od jedné věci k druhé, můžeme se věnovat různým tématům a řešit nejrůznější věci. Ale ve chvíli klidu se naše myšlenky vracejí k tomu, co je pro nás nejdůležitější, nejcennější a nejdražší. Co to je?

Je to *práce*? Jsou to *peníze, majetek, postavení*? Je to náš *partner/partnerka*, milovaný člověk? Je to *nové auto, dům*, který stavíme? Odpovědi na tyto otázky nám prozradí, pro co žijeme, co je pro nás v životě nejdůležitější. Je to Bůh, Jeho láska, Jeho milost, Jeho spasení, na co v takových chvílích myslíme? Pokud tomu tak je, stojí Bůh na první místě našeho života. Pokud je tam něco jiného, potřebujeme se vrátit k Bohu jako zdroji a plnosti života.

3. Vztah k Bohu – vztah lásky

Když mluví Pán Bůh s námi o víře, když nám chce co nejlépe přiblížit kvalitu našeho vztahu k Němu, říká nám, že ho máme *milovat*. Láska to je velmi osobní a velmi hluboký vztah. Víme, že lidé, kteří se mají rádi, na sebe stále myslí. Píší si SMSky, maily, dopisy, telefonují! Když máme někoho rádi, pak vyhledáváme jeho přítomnost, chceme si s ním povídat, trávit s ním volný čas. Milovat druhého znamená také ochotu něčeho se pro něj vzdát, něco pro něho udělat, něčím ho potěšit.

Takový *obraz lásky* máme před očima, když slyšíme o tom, že máme *milovat Boha*. Jenže Pána Boha prostě nevidíme, On je Duch, Jeho nemilujeme proto, že je sympatický, přitažlivý, přátelský, taktní, laskavý... Vztah k Němu se rodí na jiné úrovni: *ve víře*. Když vírou v Ježíše Krista přijímáme Boží lásku, Boží odpuštění, naše srdce se otevírá pro vztah důvěry k Bohu a probouzí se v něm láska k Bohu... I když to je svou povahou jiný vztah než vztah k lidem, Boha můžeme milovat také díky tomu, že *se nám dává poznávat jako osobnost*. On jedná: mluví k nám, miluje nás, zachraňuje nás z moci zlého, pomáhá nám v našem životě...

Osobní vztah k Bohu má být vědomý a hluboký. Ale má být také *intenzivní*. Sám Pán nám říká, že Ho máme *milovat* všemi buňkami svého srdce, všemi hnutími své mysli, každým činem svých rukou, celou silou své bytosti!

a) Pána Boha máme *milovat z celého srdce*! Když jsme poznali, že On je láska, Jeho lásku přijali, prožili na sobě moc Jeho odpuštění a nechali se vyvést ze života pýchy a sobectví, pak jsme připraveni také milovat. *Milovat z celého srdce* znamená *milovat jako On*: bez výhrad, bez podmínek, oddaně a s důvěrou! Bůh od nás nečeká, že se budeme pokoušet o nějaké *zbožné city*, jak se to projevuje v mystice. Milovat Boha z celého srdce znamená dávat Ho na první místo svého života. On je jediný, koho uznávám, jediný, koho poslouchám.

b) Svého Stvořitele a Boha máme milovat také *z celé své duše*! Kdo se jednou zamiloval, ví, o čem mluvím. Když se Bůh stane pro nás autoritou č. 1, oporou, středem a jistotou našeho života, pak se k Němu vracíme ve svých myšlenkách, modlíme se k Němu, mluvíme o Něm s lidmi... Jsme toho plni a potřebujeme být plni. Proto si uděláme čas pro četbu Bible, abychom Boha poznávali ještě lépe, uděláme si čas pro modlitbu, abychom byli s Ním, byli v Jeho blízkosti, mohli s Ním mluvit o věcech svého života...

c) Kdo miluje, ten se sám sebe ptá, jak může svou lásku projevit činem. Pro milujícího člověka není žádná oběť příliš velká, žádná námaha zbytečná. Pán Bůh stojí o to, abychom Jej milovali *z celé své síly*. Milovat Boha ze vsí síly znamená, že jsme ochotni něco pro Něho udělat. Podle svých schopností přijímáme ve sboru určitý úkol a pracujeme z lásky k Němu a z vděčnosti za Boží velkou milost. *Miluješ Pána také ze vsí síly*? Pak to má být vidět na tvé práci ve sboru. *Že nemáš žádný úkol ve sboru*? Pak se ptej, jak je to s tvou láskou k Pánu Ježíši. - Zrovna dnešní neděle je zde připravena sv. Večeře Páně. Ta nám připomíná, že Bůh nás tak miloval a miluje, že neváhal dát svého Syna Ježíše na smrt, abys nás zachránil. Bůh dal všechno, co měl. Dal to nejvzácnější, co měl. Proto má právo žádat také od nás všechno: celé naše srdce, naši lásku, oddanost, poslušnost. *Chceš prožívat jako křesťan radost? Chceš žít s Bohem naplno? Vrať se k Ježíši Kristu. Obnov se v lásce k Němu. Uč se nově porozumět tomu, co znamená milovat Ježíše Krista celým srdcem, celou duší, celou myslí, celou silou. Stojí to za to!*

(19.5.2007 – B. Kaleta)